

Er der noen som synes dette er for tamt og vil søke «villskapen», så er der jo også rikkelig anledning til det. Man tar bare Meråkerbanen til Floren stasjon, derfra dalen op langs Mølska og over Sonvannene til Storskarvens topp. Derfra ned den trange og ville Gjestådal (med 7 Skarver kneisende omkring) og ned på Kvernefjellvannet, hvor man støter på rute 2 og 3. Innerst i Gjestådalen er der på eftervinteren ikke trygt for sneskred.

Er man så ikke fornøiet, kan man påfølgende dag ta op fra Stormoen, ovenom Kallarvollen op Lillefongen, derfra til Stormoen, så efter Fongskaftet sydover til Tronshatten, Ruten og ned til Aune i Tydal, og da tror jeg, at enhver rimelig fordring til «villskap» må være tilfredsstillt.

Fjellkomplekset omkring Roltdalen adskiller sig fra Tydalsviddene ved at man ikke har de store flåer mellem høifjellene, men man har disse mere kloss innpå sig. Etterat jeg i over 50 år — dels på jakt og dels på turer — har fartet om i disse trakter, har jeg alltid beklaget at dette herlige fjellkompleks har vært så lite kjent og påaktet; men når nu turiststasjonen på Stormoen kommer i sving, vil forhåpentlig forholdet helt forandre sig.

Selbu, 26. februar 1933.

P. Birch.

8 DAGER I TROLLHEIMEN

Fem damer var vi — den reneste bølging der vi drog opp bratte liden fra Rindal, mens solen stekte og kleggen stakk tvers igjennem to par bukser. Kjære leser, har du følt fjell-lengselen sterkere enn i en slik stund? Er det ikke som iskalde breer og en sval vind over snaufjellet drar dig til sig, og hadde jeg vinger så vilde jeg fly... Men det går med ett skritt ad gangen og, selv om sekkene får en til å reflektere over hvorvidt tyngdekraften mon ikke optrer litt vilkårlig imellem.

Vi når bekken nord for Ås-setrene, sekkene slenges, og vår lille venn Lars løslates. Ett er avgjort: rastene skal være lange og vederkvegende. Og mens Lars står der over tre steiner og bobler og spruter, slenger vi oss i lynget og lar det første møte med fjellet få tak i oss. Byen er alt langt borte, vi står på terskelen til eventyrlandet hvor det opprinnelige hersker, — vend tilbake i dig selv og finn kontakten.

Et par timer etter går vi mot Jøldalshytten; et praktfullt tordenvær går med bulder og brak i en stor ring omkring oss. Vi vandrer tørre i midten, mens bjerken dufter og skyene driver, og snart ligger Jøldalshytten for oss, denne hytte som lyser velkommen på lang avstand og hvor Anne Aa dagen lang stiller og gjør det koselig for en. Gulvet er strødd med nyhakked ener, det brenner og spraker i peisen, sengene er de beste som tenkes kan, og velvære er det på alle kanter.

Det er gjøken som besøker den første revelje her i fjellet. Et blikk ut av vinduet, og tro om Anne alt har kaffen på? Kåret til chef har man jo forpliktelser, dessuten må der øves en viss taktikk, og utrustet med et slikt kjempebrett kaffe og kaker, kan man nok underlegge sig en hel hær. Myndigheten skal oparbeides, om man enn ikke har bruk for den idag, det er hviledag og ikke

Middagsrast.

tale om maktutfoldelse. Svarthetta bestiges — det er en tur uten sekker i ro og mak, — sol, stein, bakker og breer hele den utslagne dag. Dessuten hadde vi sterke lyster i retning ørreten i Jøldalsvannet. Den er meget lunefull, ikke et napp forrødte at der var

liv i det store vannet om morgenen, men vi prøvet igjen om aftenen, og tre store ørreter inn vi halte, just som solen dalte.

Næste dag var Trollheimshytten vårt mål. Det er en nydelse å gå fra Jøldalshytten op til Geithetta. Stigningen er så jevn og behagelig, her finnes omtrent ikke ur, bare denne faste gode mosen i uendelige farveskiftninger og fjellblomstene i fortryllende variasjon. Og en annen liten bre. Har du stått på Geithetta i klarvær med alle Trollheimens tinder om dig — mens skyer driver hastig og fantastiske skygger farer opover fjellsidene? Er det ikke som du er kommet inn i en annen verden, og inntrykket tar plass i et hemmelig rum i ditt indre? Når hverdagen blir grå og ensformig og du selv er i ferd med å ta farve av den, kan der komme som en anelse av en uforklarlig glede derinnefra, og leter du dig frem til den, er du atter deroppe mellom fjellene, og du vet at ingen grå hverdag kan få den betydning som slike dager i fjellet har.

Vi er fem — og kanskje forstyrret vi en smule stillheten deroppe, men samværet gir liv, gleden utnyttes, vi tar fjellet i besiddelse.

Den koselige Trollheimshytte kommer alltid som en overraskelse når nedstigningen er vel over. Den ligger så fortryllende i frodige omgivelser mellom disse storfjellene Snota, Trollhetta og Geithetta. Bare kleggen ikke hadde vært så grådig! Vi undte den ikke våre legger, men holdt oss innen fire vegger.

«Den som skal til Kårvatn bør starte tidlig», står der opslått på veggen i peisestuen. Vel, det er en jobb for chefen, som nu

skal gjøre sin myndighet gjeldende, og snart har man jo erfaring for hvordan saken skal gripes an. En vaskeklut — en ustanselig talestrøm — små vennlige tilrop — hvert virker på rette sted, og det utrolige skjer virkelig hver marsjdag: vi starter i 8-tiden

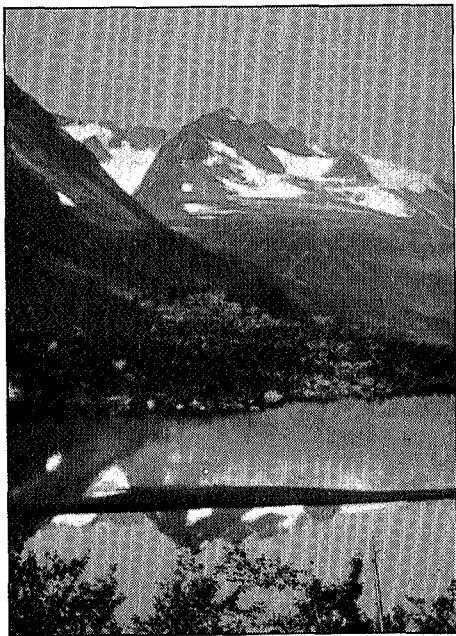

Kårvatn seter.

etter en bedre frokost. — Morgentimene er jo de herligste å gå i, luften er så lett og frisk, og vi er alt oppe i sneen mot Nøstådalen før middagsvarmen er over oss. Hvor svalt og deilig er det ikke heroppe, elvene passerer stadig på snebroer, grønne bakker veksler med store breer som siger ned i vannene der ligger som perler på en snor og hvor store isflak flyter omkring og smelter hen i solsteken. En liten nysgjerrig rensdynflokk tar sig fortryllende ut. Vi har en gjest idag, en venn fra fjellet, og middagen skal være festlig. Bord, dekk dig! Den store flate sten er snart fylt av de lekreste retter. Skin ut, du klare solskin, så vi kan slenge diverse plagg, og bi bare litt, så koker han snart, som kongen sa; men vi slipper nok vente i det vide og det brede, for litt tørr spik medbragt i sekken gjør underverker under Lars, som snart sender ut en fontørende duft. Kall os materialister, men prøv en gang å gå i bøling med god tid, og du vil oppleve dette usigelige velvære ved å slappe av midt under turen, tilberede og fortære et ypperlig måltid, la hvilen falle på — og der går timer hen før du atter pakker sammen og går videre.

En passerer store fjellbeiter her på vei til Kårvatn. Kuene går så rolig og tar til sig av det saftige gress mens vannet kommer strykende ned over blankskurte fjellet. Dyrene hører hjemme på Kårvatn seter, og gi dig tid til å gå innom her; seterfolket tar mere enn hjertelig imot, og Marit Husby, som er blitt over 60 år men aldri har vært «avtrekje» før, stiller sig beredvillig op med strikketøiet for å bli foreviget.

Nu ser vi hele lien nedover mot Todalen, hvor Kårvatn ligger

Innerdalen.

på de åpne grønne marker med elven stor og bred strømmende like inn på sig. Kan hende virker det i første øieblikk som litt av en skuffelse at her er så civilisert, men hvem kan motstå velvære og hyggelige omgivelser? En hel dag tilbragtes med soling i høisåter, nok et litet seterbesøk og den obligatoriske klævask i elven. Man skal forresten være aktpågivende under dette arbeide, adskillige såkalte uundværlige plagg er i tidens løp blitt revet med av den sterke strøm og for godt skilt fra sin eiermann.

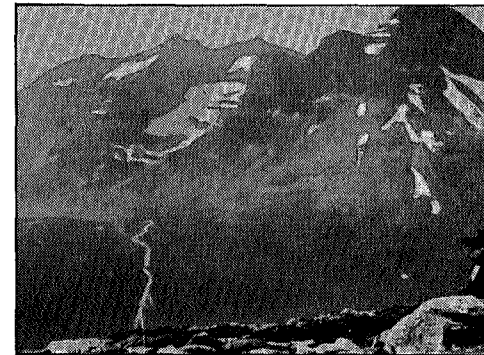
Men fjellet lokker igjen, vi skal over til Innerdal. For dem av oss som hadde gått ruten før, artet hele første del av turen sig som en lengt mot skaret. Nu skulde «lille Oslo» få se noe hun kunde reise sydover med. Og skjønn lå dalen for oss med sine aristokratiske omgivelser der vi dukket op mellem Snøfjell og Skjæringsfjell, som begge svarer til sine navn. Der var jubel i luften, og timer blev tilbragt deroppe før vi omsider trillet ned i dalen.

Det sies av mange at Innerdalen er Norges vakreste dal. Stupbratte fjellsider hvor rasene har tatt mange seterbuer, og engang en vinter halve huset på Innerdal gård. Beboerne blev dengang bare såvidt reddet ut, og en 8-års guttunge måtte alene gå over milen for å hente hjelp, mens rasene gikk både foran og bak ham der han strevet sig frem på ski. Men en innsmigrende idyll er dalen de solblanke sommerdager når ørreten spretter i de blanke vann og får det mektige speilbillede til å vibrere.

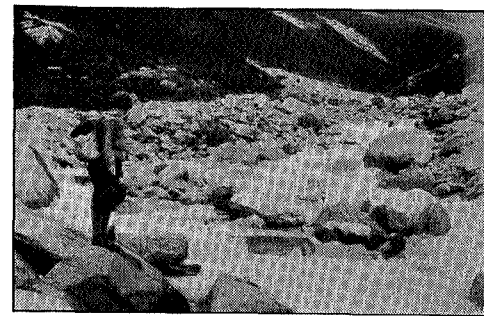
Som siste tur over fjellet hadde vi nu ruten til Fale i Sundalen. Den var meget fristende, men bød på både stup og okser, og var nu fem kvinner modige nok? Et råd til alle som kunde grøsse ved tanken: Spør aldri noen til råds, men stol på Turistforeningen, den vil så nødig miste noen av sine. Om stupet er aldri så bratt, man har jo et rekkverk å holde sig til, og de oksebarn som tillates å ferdes der rutene er lagt, har ennå ikke nådd den farlige alder. Dette forhindrer jo imidlertid ikke at dyrene kan se noe fryktingydende ut. Men advokat Onsager, som har en kolossal okseerfaring, holder på at man kun skal finne på noe uventet ovenfor disse best. Vi brøt våre hjerner og lurte på om mon et kvinnekor med «Ja, vi elsker» istemt på givet signal, vilde gjøre tilstrekkelig inntrykk. En mente oksene sikkert i ærbødighet vilde sette sig på bakbenene og ta hornene av, og utsikten til denne forestilling tok virkelig en god del av engstelsen. Nynnende passerte vi:

*Ja, vi elsker stup og okser, der de stiger frem
mellem ur og bunnløs avgrunn, kjære — syng mig hjem!*

Men vel overstått disse minneverdige opplevelser, er man jo ovenpå, de 800 meter bratt nedstigning til Sundalen fikk en henrivende avslutning mellem blåbærene, som var utallige og morell-store omkring Stor-Fale gård, hvor vi fik den beste forpleining

Tvers over Innerdalen.

Innerdalselven.

og hvorfra vi over Berkåk bilte hjemover igjen til striskjorta og havrelefsa.

En hjertelig takk til Turistforeningen fra

5 frydefulle medlemmer.

TILFJELLS OG PÅ FINNMARKSVIDDA

AV SOGNEPREST SIGURD BERG

*Undrer mig på hvad jeg får å se
over de høie fjelle?
Øiet møter nok bare sne,
rundt omkring står det grønne tre,
vilde så gjerne over, —
tro når det reisen vover?*

Slik gikk han og sang, Arne. Og slik har så mangen unggutt sunget om de høie fjelle.

Det må sikkert være noe trollskap ved høifjellet. Det drar og lokker på menneskesinnet med eiendommelig makt.

Kanskje det er eventyrglansen som fengsler? For fjellet og fjellvidden er som et eneste stort eventyr. De snehvite breer, som sitrer og glitrer i soldryset, topp og tind badet i et lysende veld av himmelens blått, koll og nut i kveldsolens flom av purpur og gull, hvad er det annet enn eventyrets Soria Moria slott, som åpner sine saler for en? Og tankene flyr avsted på fantasiens vinger innover, innover . . .

Eller kanskje det er høifjellets majestetiske ro, som kaller på menneskesjelen?

Man går nede i hverdagslivets tusenstemmige jag, hvor de mange bekymringer løser hverandre av og livets omskiiftelser aldri ophører, men vedlikeholder i sinnet en uroens dype understrøm.

Da streifer blikket fjellet. Og bare det å la synet dvele ved «dei gamle fjell i syningom» gir hvile. Men det vekker også lengsel etter å komme inn over brynet, inn i selveste vidda — i en ubestemt aning om, at der inne i de sterke fjells sollyse paradys, der er det fred.

Eller kanskje det er fjellviddens store, høitidsstemte kirke som øver sin dragende makt?

Menneskene higer nu engang opad.